

COL·LECCIÓ NACIONAL D'ART CONTEMPORANI

(Adquisicions 2024 – Pla Integral de les Arts Visuals)

PROPOSTA DE LA COMISSIÓ PER A L'ADQUISICIÓ I LA
PATRIMONIALITZACIÓ DE L'ART CONTEMPORANI

(SETEMBRE 2024)

JAUME PITARCH

Barcelona, 1963

Viu i treballa a Barcelona. En 1993 va obtenir la llicenciatura en Belles arts pel Chelsea College of Art, Londres, i el 1995 va cursar un Màster al Royal College of Art de Londres.

Ha realitzat nombroses exposicions tant a nivell nacional com internacional entre les quals podem destacar les exposicions individuals que ha presentat a Tecla Sala, L'Hospitalet (2017), àngels barcelona (2013, 2009, 2004, 1997); Galeria Fúcares, Madrid (2013, 2008); Spencer Brownstone Gallery, Nova York (2024, 2013, 2009, 2006) o a Galerija Vartai, Lituània, 2011. La seva obra ha estat seleccionada per a exposicions col·lectives en galeries i institucions com Prattmanhatan Gallery, Cristina Guerra Arte Contemporani, Portugal; Artium; MASS MoCA, Massachusets; Manifesta; Centre d'Art Santa Mònica, Barcelona; Fondation Maeght, Saint-Paul-de-Vence, França; Musée d'Art Contemporain, Lió; Carré d'Art Contemporain, Nimes o el MACBA, Barcelona, entre altres. La seva obra forma part de col·leccions públiques i privades com ara la col·lecció del MACBA, col·lecció La Caixa, Artium, la col·lecció Bergé, el Museo Patio Herreriano o la col·lecció del Royal College of Art de Londres, entre altres.

En el seu sentit més ampli, el seu treball té a veure amb la incapacitat de l'ésser humà per a identificar-se en les estructures que ha anat creant. El sentiment d'extraviament o d'inadequació davant aquestes estructures (anomenem-les cultura, entorn, parella, societat o altres) mou les persones a interpretar el món i a interpretar-se a si mateixes de manera constant i intuïtiva per intentar inserir-se en elles. Aquest acte fútil modifica el destí de les persones.

En el seu treball, utilitza elements fabricats per l'home, habitats per l'home o bé elements que han ajudat l'home a construir-se una idea de si mateix i del que el món és. Les seves obres solen desmembrar i reconstruir aquests elements. La distància entre l'objecte original i el nou objecte, sovint disfuncional, actua com a reflex d'aquell espai que dista entre l'ésser original i la persona, entre les estructures col·lectives i la nostra limitada adaptació o identificació amb elles. El nou objecte sol expressar l'extraviament de la persona i, davant això, la seva necessitat de sostenir-se dempeus, encara que només sigui per constatar que en essència un conserva encara allò que li va ser donat i que significa que encara ÉS. Això explica una certa obsessió pel tema de l'ordre (ordenar és el requisit previ per a interpretar) i el fet que la majoria de les accions dutes a terme en el seu treball siguin fútils a vegades, o presentin els elements emprats en situació d'equilibri o de precarietat. Una futilitat o precarietat que, no obstant això, l'artista intenta que produeixi ressons de la bellesa que tanca l'acte reiterat de l'extraviament i de l'autoafirmació.

Títol: ***Immòbil***

Any: 2017

Tècnica mixta

Barres de nivell

Exemplar únic

S'adquireix a la galeria àngels barcelona

Dipositari: MACBA, Museu d'Art Contemporani de Barcelona

Preu: 12.000,00 € + 2.520,00 € (21% IVA) = 14.520,00 €

Immòbil recrea els mòbils tradicionalment col·locats sobre els bressols dels nadons, però amb una sorprenent juxtaposició: en lloc d'utilitzar les acolorides i adornades figures típiques, l'artista ha optat per barres de nivell, metàl·liques, grogues, nues, desproveïdes de qualsevol tipus de penjolls. Aquest enfocament radical transforma el mòbil en la seva versió més primitiva i nua, desafiant les convencions establertes i provocant una reflexió profunda sobre la naturalesa mateixa de l'objecte.

En despollar al mòbil dels seus elements ornamentals, Pitarch obliga l'espectador a centrar-se en l'essència instrumental i insignificant de l'objecte. L'absència d'ornaments i la simplicitat de les barres metàl·liques grogues ressalten la funcionalitat bàsica del mòbil, desafiant les nocions convencionals utilitàries i instrumentals.

Immòbil respon al llenguatge i esperit de Pitarch on amb el mínim, i reutilitzant objectes quotidians, trenca el significat del mòbil i obre noves lectures poètiques i nous significats.

FRANCESC RUIZ

Barcelona, 1971

En l'obra de Francesc Ruiz el món es dibuixa, compon, publica i distribueix ocupant críticament els espais del capitalisme imprès. El còmic expandit, les arquitectures informacionals dels quioscos, les pornotopies manga, el printernet de les ciutats o la logística contemporània són alguns dels llocs d'intervenció des dels quals desenvolupa el seu treball els últims 20 anys.

Les seves instal·lacions s'han pogut veure en diferents centres d'art i museus nacionals i internacionals: EACC (Castelló), CA2M (Madrid), IVAM (València), MACBA (Barcelona), Gasworks (Londres), FRAC PACA (Marsella), Weserburg Museum (Bremen) i en biennals com la de Venècia de 2015, la de Götteborg de 2017, la biennial Momentum, Moss, Noruega en 2019, la Biennial de Busan, Corea del Sud, el 2020 o la Triennale de Dunkerque en 2023.

La seva obra es troba en les col·leccions del MACBA, Museu d'Art Contemporani de Barcelona, Barcelona; MNCARS, Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofia, Madrid; Fundación ARCO, Madrid; CA2M Colección de Arte Contemporáneo de la Comunidad de Madrid, Madrid; CAAC Centro Andaluz de Arte Contemporáneo, Sevilla; Col·lecció La Panera, Centre d'Art la Panera, Lleida; IVAM, Institut Valencià d'Art Modern, València; Centro Galego de Arte Contemporánea (CGAC), Santiago de Compostela; Museo de Arte Contemporáneo de Castilla y León (MUSAC), León; Museu d'Art de Pollença, Mallorca; Ca'l Cego, Col·lecció d'Art Contemporani, Barcelona; FRAC Ile-de-France, Paris; FRAC Corse, Còrsega, França; FRAC PACA, Marsella, França; Fonds Municipal d'Art Contemporain, Paris, França i SACEM, Paris, França.

El quiosc de "La Ciutat del Transport" va formar part de la instal·lació que Francesc Ruiz va desplegar a l'EACC (Castelló) entre l'octubre del 2022 i l'abril del 2023 comissariada per Carles Àngel Sauri.

Títol: Quiosc de La Ciutat del transport

Any: 2022

Instal·lació formada per mural a partir d'arxiu imprès digitalment, prestatgeria-revister de metall esmaltat i còpies de publicació offset

883 x 335 x 50 cm

Obra única

S'adquireix a la Ethall Contemporary Art Gallery

Dipositari: Museu d'Art de Cerdanyola / MACBA

Preu: 35.000,00 € + 7.350,00 € (21% IVA) = 42.350,00 €

La Ciutat del Transport, el polígon logístic situat als afores de Castelló, és el punt de partida que Francesc Ruiz pren per especular sobre un possible model de comunitat nòmada que ofereixi refugi i santuari per a aquells cossos l'existència dels quals, per diferents motius, desafien el *status quo*. Un espai comú que els mitjans de producció i distribució han ocupat i l'utilitzen per dissenyar i amagar architectures d'emergència i espais possibles per al rescat i la supervivència.

Francesc Ruiz amplia l'espai del capitalisme imprès i de les seves comunitats imaginades, per oferir una possibilitat d'escapament des de dins, no exempta de la fragilitat i la vulnerabilitat que significa qualsevol món fet de paper i plàstic. La correspondència comercial que arriba a les nostres bústies, els diaris i revistes que ens mantenen informats, la iconosfera de vinil i PVC que cobreix les nostres ciutats s'han hackejat per allotjar al seu lloc informació preciosa per iniciar un viatge per rutes no transitades.

Els referents són els mateixos que fa servir Francesc Ruiz des de fa temps: el còmic com a element transitiu aglutinador de sensibilitats i comunitats dissidents; l'arquitectura informacional dels quioscos de premsa com a lloc per reflexionar sobre la construcció identitària; la impressió digital de gran format com espai de creació d'un nou paisatge global i la logística contemporània com a lloc de visibilització de la dansa del capital.

La instal·lació en conjunt desplega diverses narratives al voltant de la impressió, la petjada, la còpia i la circulació de persones i mercaderies, i és una invitació a pensar en la construcció de mons possibles dins d'un context amenaçador.

JOSEP PONSATÍ

Banyoles, Girona, 1947

Josep Ponsatí es va formar a Barcelona, amb estades a París i Nova York, i va participar en les accions i esdeveniments col·lectius del conceptualisme a la Catalunya de finals dels seixanta.

Les seves primeres escultures cinètiques, de caràcter minimalista i constructivista, aviat van derivar cap al món de l'inflable, un objecte escultòric efímer estretament vinculat al paisatge, que va situar a Ponsatí en el mapa de l'art conceptual.

El 1971 va construir el seu primer inflable i des de llavors va centrar la seva expressió plàstica en la producció d'inflables de grans dimensions. El 1973, arran de la seva participació a la Biennal de París, els seus inflables van obtenir un ressò internacional. Si bé el "llançament" o posada en escena d'aquestes estructures aèries tenia un caràcter lúdic i participatiu, anaven sempre precedides d'un estudi de diversos càlculs i d'un llarg procés tècnic. En els anys vuitanta i amb posterioritat, Ponsatí ha desenvolupat objectes escultòrics aeris i efímers de major complexitat.

Els enregistraments sobre els seus inflables s'han projectat a la Biennal de París (1973), la Fundació Joan Miró (1977), el Centre d'Art Santa Mònica de Barcelona (1989 i 1992), el Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía (2005), el National Museum of Contemporary Art de Corea (2010), el MACBA (2011), la Moderna galerija de Ljubljana (2012) i el CaixaForum Madrid (2011-2012). El 1986, el Museu d'Història de Girona li va dedicar una retrospectiva.

La seva obra forma part de las col·leccions del Centre Pompidou de París i del MACBA.

Títol: ***Ponsatí IV, escultura inflable Barcelona-Montjuïc***

Any: 1977

Inflable, fotografies cibachrome i vídeo

Inflable 8m cada costat / fotos 48x48 cm (marcs 80 x 70) / vídeo 8'29", color

S'adquireix a la galeria Prats Nogueras Blanchard

Dipositari: Fundació Miró / MNAC

Preu: 48.000,00 € + 10.080,00 € (21% IVA) = 58.080,00 €

Ponsatí és conegut pels seus inflables, estructures aèries monumentals i efímeres. Normalment els construïa a partir de formes modulars enllaçades, basant-se en la fragilitat i la modèstia dels materials i en les estructures repetitives pròpies del minimalisme. Va alçar el seu primer inflable a Granollers el 1971, en el marc de la Primera Mostra d'Art Jove, una de les primeres manifestacions d'art conceptual en una Catalunya encara franquista. L'inflable s'estructurava en onze mòduls de plàstic de color blanc i groc. Cadascun d'ells tenia una planta gairebé quadrada de 4 x 4,20 metres i formava part d'una torre modular d'uns quaranta metres. Un segon inflable es va elevar a la cala Sant Miquel d'Eivissa l'octubre de 1971, durant la trobada de dissenyadors del International Council of Societies of Industrial Design (ICSID). L'inflable estava format per mòduls blancs de material plàstic plens d'heli. Cada mòdul mesurava 2 x 3,50 metres i la peça sencera tenia 41 metres. Tal com va observar Alexandre Cirici, en aquesta mena d'obra, l'element material és mínim i el que compta és el ritual, el gest, el moviment i la participació de tots els que hi col·laboren. El tercer gran inflable es va alçar entre juny i agost de 1972, primer al Cap de Creus i a Cadaqués i, després, a Benidorm. La peça original era una obra més complexa, amb mòduls triangulars vermells. En la seva primera etapa a Cadaqués es va elevar 160 metres i en la segona, a Benidorm, prop de 300 metres. El 1977, Ponsatí va enlairar un nou inflable a Barcelona, al parc de Montjuïc, format per 17 mòduls triangulars blancs que ara es proposa incorporar a la Col·lecció.

PATRÍCIA DAUDER

Barcelona, 1973

Viu i treballa a Barcelona. Va estudiar a l'Escola de Belles Arts de Barcelona i ha sigut resident a Ateliers Arnhem, Holanda (1997-98) i al ISCP de Nova York (2011).

A la seva obra, matèria i estructura constitueixen els mitjans necessaris per projectar idees i sentiments sobre el pas del temps i el concepte d'espai. El seu treball, eminentment abstracte i processual, presenta registres, trencaments, decoloracions, marques i capes que componen, acumulen i constitueixen un nou cos. Elements efímers o orgànics funcionen com una bitàcola de viatge o el registre d'una acció, on l'artista evidencia el pas del temps a través de la matèria exposada a la degradació, al procés biològic i, de vegades, químic.

La voluntat de veure més enllà del món visible circumdant, condueix el treball de Patricia Dauder. La seva obra, bé sigui a través de dibuixos, filmacions o escultures, intenta capturar i plasmar el que és extremadament difícil de retenir i visualitzar: el pas del temps, un moment fugaç, una trajectòria efímera, un lloc remot, un espai desaparegut, imaginat o en transformació.

De les exposicions individuals que ha fet destaquen les següents: *ARTIUM* comissariada per Catalina Lozano, Vitoria-Gasteiz (2024); *Sòl i Subsòl*, La Virreina Centre de la Imatge, Barcelona (2021); *Nadala*, Fundació Joan Miró, Barcelona (2018); *Introducing Patricia Dauder: Surface*, National Gallery, Praga, República Txeca (2018); *The Second Image*, Museu Serralves, Porto, Portugal (2012); *Horitzontal – Orbital*, Espai Zero, Fundació Suñol, Barcelona (2009).

De les exposicions col·lectives destaquen: *Coleccionando procesos: 25 años de Itinerarios*, Centro Botín, Santander (2019); *Una dimensión ulterior*, Patio Herreriano Museo de Arte Contemporáneo Español, Valladolid (2019); *1979, un monument a instant radicals*, La Virreina, Centre de la imatge, Barcelona (2011) i *Test Transmission a Artspace*, Auckland, Nova Zelanda (2011).

La seva obra es troba en les següents col·leccions institucionals: Col·lecció Nacional d'Art Contemporani de la Generalitat de Catalunya; Col·lecció "La Caixa", Barcelona; Ministerio de Cultura de España (ES); Fundació Banc de Sabadell; Museu d'Art Contemporani de Barcelona, MACBA; Fundación Caja Madrid; Banco de España; CGAC, Centro Galego de Arte Contemporánea, Santiago de Compostela; CAAC, Centro Andaluz de Arte Contemporáneo, Sevilla; Fundación Marcelino Botín; Coleção Fundação Serralves, Porto; Chartwell Collection, Auckland Art Gallery, Auckland (Nova Zelanda).

Títol: ***Chambers / Passage*** (Conjunt de dues peces)

Any: 2015 / 2019

Llapis i marques de contacte amb el sòl sobre tela / pastel i llapis sobre tela

230 x 156 cm / 146 x 184 cm

Obres úniques

S'adquireix a la galeria ProjecteSD

Dipositari: Museu Morera de Lleida

Preu: 28.000,00 € + 5.880,00 € (21% IVA) = 33.880,00 €

Chambers forma part d'una investigació que va consistir en enterrar totalment o parcialment algunes escultures i dibuixos realitzats per l'artista, així com diversos materials i objectes, en un solar erm d'una fàbrica abandonada a l'Hospitalet de Llobregat. Les cavitats per contenir aquests materials van ser excavades a 30 cm de profunditat, en una àrea de 40 m2, i durant un període de dos mesos. El resultat va ser un deteriorament irregular dels objectes provocat per factors ambientals així com per la fragilitat dels materials emprats. El setembre de 2015 els objectes van ser desenterrats deixant un grup de forats a terra que recordaven un lloc arqueològic o un recinte funerari. La idea central del projecte va ser la d'integrar el pas del temps i les variacions ambientals d'un context particular en els materials, objectes i imatges per abordar associacions simbòliques a través de la disposició dels objectes a l'espai. El projecte va generar una sèrie d'obres bidimensionals, entre elles, *Chambers*, una peça tèxtil en la qual els components orgànics del sòl i les variacions de temperatura, van fer un "dibuix" propi sobre el teixit. Aquest dibuix "accidental" es va tornar a dibuixar parcialment esborrant algunes parts amb lleixiu i completant-ne altres amb llapis de grafit.

El llenç *Passage* es va anar desenvolupant de forma molt processual, com és habitual en el treball de Dauder. La peça es va fer en diversos passos que van incloure períodes de creació i períodes d'esborrat. Durant mesos, la tela en brut es va instal·lar al seu estudi penjada directament a la paret, sense bastidors. L'artista hi actuava amb pastel de color i després rentant el teixit. Va estar repetint aquest procés diverses vegades.

L'obra oscil·la entre l'abstracció i la figuració i, com a *Chambers*, el que veiem al final no és més que el rastre del que era, un trànsit que pot suggerir diferents idees o sensacions.

LARA FLUXÀ

Palma, 1985

Lara Fluxà planteja l'acció de mesurar com una estratègia inútil per afrontar allò que és incert, ja que limita les possibilitats de percebre allò analitzat més enllà del resultat que ofereix. Per això, modifica i altera instruments i processos de mesurament amplificant les seves possibilitats i generant nous resultats que fins al moment no s'havien tingut en compte.

Treballa la percepció d'invisible a partir de materials transparents, com l'aigua o el vidre, i altres de més fenomenològics, com l'aire o la llum, per la resistència que ofereixen en definir la seva informació atenent al fet que la seva materialitat és prèvia a la seva forma.

L'aigua, element comú en els seus treballs, porta implícita una forta càrrega poètica, política i física. Amb ella reflexiona entorn a com la seva aparença cristal·lina emmascara problemàtiques ecològiques, la consciència de risc que desperta un element que es percep pur i de confiança, i com uns determinats interessos econòmics en la seva gestió prevalen per sobre d'ecosistemes i territoris.

Llicenciada en Belles Arts per la Universitat de Barcelona i Màster en *Produccions artístiques i revolta* per la UB, realitza diferents cursos de vidre bufat en el Centro Nacional del Vidrio, Segòvia; de bufador de vidre en el Centre del Vidre, Barcelona; i de vidre càsting i pasta de vidre a l'Escola de Ceràmica de la Bisbal.

Ha realitzat exposicions individuals en el Centre d'Art Lo Pati d'Amposta; en la Fundació Felícia Fuster, Barcelona; en la Capella de la Misericòrdia, Palma; en la Galeria Maneu, Palma; i ha participat en exposicions col·lectives en el Museu d'Art Contemporani Es Baluard, Mallorca; en la galeria Hilvaria Studio's, Tilburg, Holanda; en la galeria MUU Kaapeli, Hèlsinki, Finlàndia; en el Casal Solleric, Palma o en el Centre Arts Santa Mònica, Barcelona, entre altres.

La seva obra forma part de les col·leccions d'Es Baluard, Mallorca; de FRAC, Corse (França); de l'Ajuntament de Palma; del Consell de Mallorca; de l'Ajuntament d'Inca; de l'Ajuntament de Santanyí, del MACBA i de la Col·lecció Nacional d'Art de la Generalitat de Catalunya.

Títol: **Moiga**

Any: 2022

Vidre, làtex i sabó

260 x 110 x 35 cm (aprox.)

S'adquireix a la galeria Bombon Projects

Dipositari: MACBA, Museu d'Art Contemporani de Barcelona

Preu: 15.000,00 € + 3.150,00 € (21% IVA) = 18.150,00 €

Moiga és una escultura de vidre bufat que conté sabó líquid segellat en el seu interior i làtex. L'obra va formar part del projecte *Llim*, la instal·lació que Fluxà va realitzar per al pavelló Català de la Biennal de Venècia de 2022 comissariat per Oriol Fondevila.

Amb aquest projecte Fluxà va fer un salt d'escala, passant de l'escultura a la infraestructura, marcant així un abans i un després en la seva pràctica.

A partir de *Llim*, Fluxà pensa els seus projectes com a organismes que s'interrelacionen i que formen part d'una infraestructura que intervé el paisatge i el digereix, diluint en ella mateixa la seva identitat.

La seva obra proposa reflexionar sobre la fragilitat de l'equilibri dels ecosistemes i de la importància de la cura enfront de l'omnipresent desenvolupament d'activitats extractives i explotadores.

Lara Fluxà treballa habitualment a partir d'elements amb poètica pròpia que li són propers, com l'aigua o el vidre. El seu treball ens convida a plantejar-nos les nostres relacions amb el medi ambient i a construir noves formes d'existència integrades i col·laboratives. A través de la seva pràctica, qüestiona la nostra manera de fer les coses i la nostra resposta a la crisi ecològica, retornant l'espectador a una posició en la qual la consciència i la responsabilitat són inexcusables.

GEMMA CLOFENT

Valls, 1966

Gemma Clofent és doctora en Belles Arts per la Universitat de Barcelona. Treballa la fotografia i des dels anys noranta manté una trajectòria professional que interroga els mitjans de reproducció i l'àmbit de la imatge desactivant la immediatesa de la fotografia i qüestionant la centralitat de la visió. L'interessa treballar amb escenaris i universos coneguts, que pel seu format o per la seva relació amb l'espai expositiu es transformen en llocs sospitosos, que produeixen estranyesa.

El seu treball ha estat exposat al Museu de Valls (2023), a la Capella de Sant Roc (2010), a la Sala de l'Antic Ajuntament de Tarragona (2006), a la Galeria ProjecteSD (2004), al festival SCAN (2010), al Museu de Valls (2005), a la Biennal de Vic (2004), al Museu del Montsià (2004), a la Fundació Joan Miró (2002), a la Facultat de Belles Arts de Barcelona (1996), entre d'altres.

Ha estat guardonada amb el Premi de la Biennal de Valls (2005) i amb el premi de la Biennal d'Amposta (2004); també ha estat seleccionada per a la Biennal d'Arts Plàstiques del Museu de Valls (1993) i becada per la Generalitat amb una residència a Colònia (1990).

Títol: **Solar I (Location)**

Any: 2004

Fotografia. C-print sobre dibond

Tres peces de 150 x 200 cm (tríptic 150 x 600 cm.)

Edició 1/3

S'adquireix a l'artista

Dipositari: MAMT. Museu d'Art Modern de Tarragona

Preu: 11.500,00 € + 1.150,00 € (10% IVA) = 12.650,00 €

En els treballs d'aquesta sèrie, Gemma Clofent construeix escenes a partir de fotografies de gran format. Són visions aparentment trobades, de llocs comuns, espais trivials, però en realitat molt construïdes. Espais límits. Panoràmiques del buit. Clofent busca confrontar les imatges i el seu propi espai físic amb l'espai físic de l'espectador. L'obra és el resultat de la mateixa experiència física de l'artista revisant un mateix escenari canviant que presenta petites diferències, més o menys perceptibles. Com a resultat d'aquesta experiència, busca reconstruir aquest mateix escenari a partir de varies imatges, registres de dies o de moments diferents que configuren una imatge totalment construïda, fragmentada.

Els seus espais transmeten un contingut marcat per la desolació i l'abandonament. Escenografies buides, zones de negació, llocs anorreats, oblidats per un suposat progrés que sempre apareix una mica més enllà, una mica més lluny. (Albert Martínez)

L'obra de Gemma Clofent juga obertament a distorsionar la realitat sense que ho sembli. És a dir, a primera vista les seves fotografies tenen un aire documental, ja que retrata espais anodins o coneguts, però hi crea petites modificacions digitals que els transformen en llocs misteriosos. (Catalina Serra)

HELENA VINENT

Barcelona, 1988

Helena Vinent treballa amb diferents formats que abasten el vídeo, la fotografia, el text, l'escultura, la performance o la instal·lació. Dissociació, subtítols, soroll, acceleració tecnològica, pròtesis, error, malentesos, polítiques de control dels cossos, aliances identitàries i espais especulatius són designacions que poden servir per definir les seves línies de recerca artística.

La seva obra, travessada pel discurs crip-queer i l'anticapacitisme, aborda la idea de la construcció humana, post humana i infrahumana, mostrant especial interès per la producció de nous imaginaris que subverteixin les normatives funcionals dels cossos. A través del seu treball, indaga en els límits de l'humà i les conseqüències físiques i polítiques d'aquesta concepció, partint de la premissa que en una societat capacitista el cos assignat com a discapacitat no es llegeix com un cos humà complet.

Graduada en Arts Aplicades a l'Escultura per l'Escola Llotja i en Belles Arts per la Universitat de Barcelona, actualment està cursant el Màster Universitari en Estudis Culturals i Arts Visuals (perspectives feministes i cuir/queer) de la Universitat Miguel Hernández.

Ha participat en exposicions col·lectives i individuals d'àmbit nacional i internacional, en ciutats com Barcelona, Madrid, Rotterdam, Kassel, Palma, Nancy, Montpel·lier o Ciutat de Mèxic. Ha realitzat residències artístiques a la Fabra i Coats, a Hangar i a La Escocesa (Barcelona) i ha rebut diversos premis i beques, entre les quals destaquen el premi Sala d'Art Jove, la beca Guasch Coranty, la beca de producció d'Hangar, la beca d'Arts Visuals de la Fundació Güell, la beca de producció de Baumannlab, la beca Creació i Museus de l'ICUB, el premi Generación 2021, la beca per a la Recerca i la Innovació en l'àmbit de les Arts Visuals de la Generalitat de Catalunya, la beca Premis Barcelona 2020 i el premi Miquel Casablanca.

La seva obra està en les col·leccions de la Fundación Montemadrid, de la Fundació Guasch Coranty, de la Fundació Güell, de Sant Andreu Contemporani i del MACBA.

Títol: **(Con cuidado)**

Any: 2023

Instal·lació composta per diversos elements: 1 vídeo, 5 làmines emmarcades, 3 papers pintats, 3 motxilles amb cronòmetre, 1 escultura de ceràmica i bales de palla
Dimensions variables. Peça única

S'adquireix a ADN galeria

Dipositari: Pendent

Preu: 16.200,00 € + 3.402,00 € (21% IVA) = 19.602,00 €

L'obra és el resultat d'un projecte de recerca i de creació artística que es fonamenta en el posicionament identitari de l'artista Helena Vinent com a sorda i *disca* (discapacitada). Mitjançant aquesta proposta, Vinent vol subvertir la visió *capacitista* i paternalista que assenyala a les persones discapacitades com a subjectes apocats, complaents, aïllats, entranyables, cohibits, submisos, inofensius i sense cap mena d'agència política o sexoafectiva. La instal·lació es concep com un imaginari que gira entorn de la idea d'una banda *disca*, entenent banda com a grup de persones coordinades a partir d'una lluita comú, capaç de pertorbar l'ordre establert i de regenerar escenaris. És una crida a l'acció i a l'autoreconeixement de les persones discapacitades, que ens submergeix en una conjura en forma de somni i que convida a la trobada. En aquesta transita el desig, la inquietud, la provocació, la ràbia, la intuïció, la tendresa, el joc, la fantasia i la por, a partir del real i del fictici. Una trobada que es transita amb cura perquè aquestes persones senten el perill de manera tangible sobre elles. Perquè existeix la necessitat de l'autocura col·lectiva. I, sobretot, perquè senten que ha arribat el seu moment. Amb cura perquè ara són part d'un grup que ha iniciat un compte enrere per a passar a l'acció. Mitjançant subtítols, elements escultòrics, so, veu i imatges, l'artista presenta una ficció de caràcter especulatiu i assagístic. Cada element conté diferents interpretacions que trenquen amb la idea de lectura única i de veritat absoluta. S'evidencia l'error, els malentesos i la confusió, que es relacionen amb l'experiència de l'artista com a sorda en la realitat audiocentrista. Es posen a prova els límits de la percepció, tot dificultant l'assimilació de tot el que succeeix i posant en tensió, a la vegada, el dins i el fora de l'espai expositiu.

ANTONI HERVÀS

Barcelona, 1981

Antoni Hervàs va estudiar Belles Arts a la Universitat de Barcelona (2006) i Gravat i Estampació a l'Escola Llotja. Algunes de les seves exposicions en solitari són *Copacabana*, a The RYDER Projects (Madrid, 2021), i *Sausages*, a OKELA (Bilbao, 2021). Ha participat en nombroses exposicions col·lectives, com *Adiós, que estés bien* (als museus de la Comunitat de Madrid, 2019) i *Generación 2018*, a La Casa Encendida (Madrid, 2018). Hervàs ha estat artista resident de Gasworks (Londres, 2018) i del 18th Street Arts Center (Los Angeles, 2017) i el 2016 va obtenir el Premi Ciutat de Barcelona d'Arts Visuals.

Antoni Hervàs proposa exploracions entusiastes i coloristes de les possibilitats del dibuix, desafiant els rols de gènere i sovint tractant aspectes subestimats dels espectacles populars subversius: des del carnaval i el cabaret fins a la natació sincronitzada i els parcs d'atraccions.

Els últims anys ha fet creacions exuberants amb collages de materials humils: murals de cartró, escultures de paper maixé, vídeos de baixa tecnologia i performances en viu.

Sol partir de representacions gràfiques prèvies, arxius personals i altres testimonis de primera mà, que reconfigura a través del dibuix per plantejar diàlegs de vegades discordants, però alegrement expressius, entre situacions històriques i imaginàries que d'entrada no tenen relació. Per exemple, entre l'escena cabaretera de la Barcelona dels setanta i la mitologia grega, a *El misterio de Caviria* (2016), o entre les comèdies nadalenques tradicionals angleses i un circ dels horrors a *Sausages* (2021).

Títol: *El misterio de Caviria. Capítulo 3. La peste*

Any: 2016

Retolador Posca Acrílic sobre cartró reciclat

5m x 3,5 m

S'adquireix a l'artista

Dipositari: Museu d'art de Cerdanyola / MACBA

Preu: 15.000,00 € + 1.500,00 € (21% IVA) = 16.500,00 €

El misterio de Caviria va ser guardonada amb el Premi Ciutat de Barcelona a les arts plàstiques el 2017 i va obtenir el Premi ACCA al projecte artístic del 2016. La pesta, com aquelles artistes i aquells espais als quals fa referència, és un exemple de resistència.

Des de l'impacte que va causar en Fregolí a la Barcelona del S. XIX amb el primer espectacle de transformisme, s'han anat succeint als escenaris de la ciutat gran quantitat d'estrelles, disposades a enlluernar un acalorat públic. Nit rere nit, aquestes enigmàtiques figures, han estat brillant fugaçment en consagrats espais de resistència, fins a apagar-se. Així comença el text amb el que es presentava *El misteri de Caviria* a la convocatòria BcnProducció16'. El projecte, comissariat per Latitudes (Mariana Cánepa Luna i Max Andrews) es va formalitzar al setembre del 2016 a La Capella.

Vivint al barri del Raval, per a Hervàs era habitual creuar-se pel carrer amb icones de la talla de la Carmen de Mairena o Violeta la Burra, ja d'edat avançada i travessant situacions econòmico-socials complexes. Hervàs estava cansat de veure com solia oferir-se'n una visió caricaturesca i degradant. *El Misteri de Caviria* arrenca amb voluntat de furgar entre les suposades cendres de tot aquell *underground* de la Barcelona rebel i valenta dels 60-70, per tal de localitzar i reunir de nou aquelles figures llegendàries del món de l'espectacle que trobant-se encara en peu, estiguessin disposades a pensar i participar en un nou model de show. No volia fer una mirada nostàlgica reclamant la lluentor anacrònica d'un moment, l'interessava molt més la resistència quotidiana, detectar possibles formes d'espectacle que mantinguessin un vincle simbòlic amb el cabaret i plantejar-ne la seva projecció cap al futur.